

ἀντὶ ὑποστηρίξεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ δυστροπίαν πάντες θὰ μοῦ καταψηφίσωσι. Τέλος πάντων, μικρὸν τὸ παρ' ἐμοῦ ζητούμενον. . . ἀλλὰ τότε διατί, ἀπλῶς περὶ διατυπώσεως προκειμένου, ν' ἀπαιτῶσι τὸν ὄρκον τοῦτον παρ' ἐμοῦ; Οὐχί! τὸ συνειδὸς ἐν ἐμοὶ κραυγάζει, ὅτι οὐδέποτε ἐπιβάλλεται ὄρκος ὡς ἀπλή διατύπωσις. Σταθμίζει οὕτω τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τῆς προτάσεως, ὅταν δὲ, παρελθούσης ἐν ἀγωνίᾳ τῆς νυκτός, θαμβῆ καὶ πένθιμος δεκεμβρίου ἡμέρα διαφωτίσῃ τὸ δωματίον, εὐρεθῆ δὲ κατακείμενος ἀκόμη καὶ ἑαυτὸν διαπυθνόμενος τί τὸ πρακτέον σήμερον; ὑπὸ φοικτῆς καταλαμβάνεται ἀδημονίας. Καὶ ὑπομονὴ μὲν ἂν ὁ ἄνθρωπος τύχῃ ἄγαμος· τὸ κακὸν εἶναι ἔλασπον· ἀλλ' ἂν ἦναι ἔγγαμος; οἶμοι! οὐδὲλως τῶν γυναικῶν καταμέφομαι, πρόδηλον ὅμως ὅτι αὐταὶ ἐκ συστήματός εἰσι συντηρητικαί. Τί; λέγουσι, νὰ θυσιασθῆς χάριν φιλοτιμίας; Ἄλλ' οὕτω πράττων οὐ μόνον τὴν ἡμετέραν ἀλλὰ καὶ τῶν τέκνων μας τὴν ζωὴν θυσιάζεις.—Πῶς θέλετε τότε ν' ἀντιπαλαίσῃ ὁ ἀτυχὴς ἐκεῖνος ἐναντίον γυναικὸς φιλότατης, παρουσιαζούσης τὰ τέκνα τῆς καὶ λεγούσης «τί λοιπὸν θὰ γείνωσι ταῦτα!» Ἐπειτα, καθόλου εἰπεῖν, ἡ γυνὴ αὐστηρότερον αἰείποτε τοῦ δέοντος περὶ τοῦ ἀνδρὸς κρίνουσα, καθ' ἑαυτὴν λέγει· παρκετούμενος τῆς θέσεως ταύτης, οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ἑαυτὸν, ἅτε ἀνίκανος νὰ ἐξεύρῃ πόρους· τὸν γνωρίζω.¹

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΕΛΕΝΗ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἐν ἔτει 327 ἡ βασίλισσα Ἐλένη, ἡ μήτηρ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐπορεύθη πρὸς τὴν Παλαιστίνην ἵνα ἐξαγάγῃ μὲν τὴν γῆν ταύτην, ἐν ἣ ἐγεννήθη καὶ ἀπέθανεν ὁ Σωτῆρ, ἀπὸ τῆς ἀθλίας καταστάσεως εἰς ἣν εἶχε περιέλθει, ἐπιζητήσῃ δὲ ἐπὶ τοῦ χώρου τούτου, τοῦ ποτισθέντος ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἐκεῖνου αἵματος, τὴν ἐξιλέωσιν τῶν παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς πραχθέντων ἀμαρτημάτων. Τῶνόντι, κατὰ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα, αἱ ἐπανειλημμένοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς ἐπαναστάσεις εἶχον προκαλέσει δεινοτάτας ἀντεκδικήσεις. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἰερουσαλῆμ ἠγέρθη πόλις νέα φέρουσα τὸ ἐθνικὸν ὄνομα τῆς Αἰδαίας Καπιτωλίας, καὶ ἐπὶ τοῦ τότε οὗπου ὑψούτο ἄλλοτε ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος, κατεσκευάσθη πολυτελὲς ἱερὸν τοῦ Καπιτωλίου Διός. Ἰουδαῖοι σχεδὸν πλέον δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ, ὀλίγιστοι δὲ ἦσαν οἱ χριστιανοί· ὥστε ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως καὶ χώρας ἐν ἣ ἐτελέσθησαν τὰ πρῶτα τῆς πίστεως ἡμῶν μυστήρια, ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ θρόνου, ἐπὶ τοῦ ὀρειοῦ ἐκάθησάν ποτε ὁ Ἰάκωβος καὶ πολλοὶ τοῦ Χριστοῦ συγγενεῖς, ἐκπεσὼν παντάπασι τοῦ ἀρχαίου ἀξιώματός, κατήντησε νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸν μητρο-

πολίτην Καισαρείας. Ὅτε ἡ βασίλισσα Ἐλένη ἐφθασεν εἰς Ἰερουσαλῆμ, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ καταδείξῃ αὐτῇ τὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος. Μόλις δὲ μετὰ πολλὰς ἐρεῦνας ἀνευρέθη ὁ ἱερός χώρος καὶ διὰ συντόνου ἐργασίας ἀνεκαλύφθη αὐτὸ τὸ σελῶν καὶ πανάγιον τοῦ γεγονότος μαρτύριον, ἦτο ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς σταυρός. Ὅθεν ἀναγγελθέντος τοῦ πράγματος εἰς τὸν Κωνσταντῖνον, διέταξεν οὗτος παραυτίκα νὰ ἐγερεθῆ ἐπὶ τοῦ ἁγίου Ἰάφου ἐκκλησίᾳ λαμπροτάτῃ τῆς Ἀναστάσεως· καὶ ἡ Ἐλένη αὐτῇ ἐφρόντισε, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Παλαιστίνης, νὰ τεθῶσι τὰ θεμέλια τοῦτε ναοῦ τούτου καὶ ἄλλων πολλῶν κατὰ τὴν χώραν ἱερῶν. Μεθ' ὃ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς Ἰουδαίας πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῆς. Ἡ συνέντευξις αὐτῶν ἀπέβη κατανυκτικῆ. Ὁ Κωνσταντῖνος, ὅστις πρὸ καιροῦ εἶχε τιμῆσει τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς βασίλισσαν, ἀπέριμεν ἤδη αὐτῇ πλείερα ἔτερα εὐλαβείας δείγματα καὶ, μετ' ὀλίγων ἀποθανοῦσαν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔτους 328, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν περίπου 80, ἐκήδευσε μεγαλοπρεπέστατα, μετακομίσας βραδύτερον τὰ ὄσπᾶ αὐτῆς εἰς τὴν νέαν τοῦ κράτους πρωτεύουσαν.

Κ. ΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐν τῇ πρότινος δημοσιευθείσῃ Ἀλληλογραφίᾳ τοῦ ἀποθανόντος γλαφυροῦ συγγραφέως καὶ πολυμαθοῦς ἀκαδημαϊκοῦ τῆς Γαλλίας Ἰουλίου Janin, ὑπάρχει ἐπιστολή του πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον ἀναφερομένη εἰς τὸν ὄμιλόν πολλοῦ χρόνου τελευτήσαντα διάσημον ἀστρονόμον Le Verrier, ἦν ὡς διδασκικωτάτην ἅμα καὶ ὀρασιώτατην μεταδίδομεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Ἐστίας

Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ JANIN

Μ' ἐπεσκέφθη σήμερον ὁ κ. Λεβερριέ, ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος καὶ ἱκανὸς ἀνὴρ ὁ ἀνακαλύψας ἐν ἄστρον, ἕνα κόσμον νέον ἐν τῷ μέσῳ τῶσων κόσμων διατρεχόντων τὸ ἀχανές. Εἶνε νέος ἐτι, τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν καὶ ξανθός! Μοὶ ἐξήγησε διὰ τίνος ἀτελευτήτου ἀκολουθίας ὑπολογισμῶν εἶχε δυνηθῆ ἀπὸ τοῦ βήθους τοῦ σπουδαστηρίου του ν' ἀνεύρῃ τὸν κόσμον ἐκεῖνον, ὃν οὐδεὶς πρὸ αὐτοῦ εἶχε συναισθανθῆ. Εἶνε ὀλίγον μακρὰ ἡ ἀφήγησις.

Δεκαεπτὰ πλανῆται εἶνε γνωστοὶ μέχρι τῆς σήμερον· ἕκαστος πλανήτης χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιον κατὰ τὸν ἐξῆς περίπου τρόπον. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ ὑπ' ἀριθ. 1 πλανήτης εὐρίσκεται εἰς 4,000 λευγῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἥλιου, ὁ ὑπ' ἀριθ. 2 θὰ ἦνε εἰς 8,000 λευγῶν ἀπόστασιν, ὁ 3 εἰς 16,000 καὶ οὕτω κηδεξῆς, διπλασιαζομένης ἑκάστοτε τῆς ἀποστάσεως. Ἄπο Νεῦτωνος καὶ ἐντεῦθεν ἕκαστος τῶν πλανητῶν τούτων ὑπεῖκει εἰς τὸν καθολικὸν ἐκεῖνον νόμον, ὃν ὤρισεν αὐτῷ ὁ Θεὸς καὶ ὁ Νεῦτων, τὸν νόμον δηλονότι τῆς ἐλξεως. Αἱ κινήσεις αὐτῶν εἶνε τακτικώταται, οὐδέποτε διαταράχθησαν. Μόνον ὁ τελευταῖος πλανήτης, ὁ Οὐρανός (οὕτω νομιζῶ καλεῖται) δὲν ὑπήκουεν εἰς τὸν ἀναγκαῖον, εἰς